

ПРО САМОТНЬОГО ЛЕЛЕКУ

Прилетіли з вирію лелеки,
Хоч війна, та тут їх Батьківщина,
Відмахала крилами здалеку
До гніздовищ зграя їх пташина.

Прилетіли, в небі закружляли,
Силуети їхні чорно-білі,
З висоти домівки впізнавали
З хвилюваннями, чи гнізда цілі.

Все життя живуть вони у парі
Вірність зберігаючи довіку,
Піднімаються під самі хмари
Мов у вальсі про любов велику.

В серпні лелечат своїх на крила,
Піднімати будуть, щоб у вирій
Долетіти вистачило сили,
Й там їх не дістали хижі звірі.

Та один самотнім залишився,
Он тепер сидить в гнізді без пари,
З долею гіркою не змирився
І клекоче з сумом в сірі хмари.

Так в житті й серед людей буває,

Літ багато пройде у любові,
Раптом глянеш, пари вже немає...
Лише клекіт сам з собою у розмові.

Дата написання вірша: 2022-04-15